

ASIANAJAOIKEUS

LAKI, SÄÄNNÖT JA TAPAOHJEET

MARKKU YLÖNEN

ASIANAJAOIKEUS
LAKI, SÄÄNNÖT JA TAPAOHJEET

ASIANAJAJA- OIKEUS

LAKI, SÄÄNNÖT JA TAPAOHJEET

MARKKU YLÖNEN

Alma Talent Oy
Helsinki

Copyright © 2014 Talentum Media Oy ja Markku Ylönen

Ulkoasu: Porkka & Kuutsa Oy
Toimitus: Heidi Antinkari
Taitto: Marja-Leena Saari

ISBN 978-952-14-2302-4
ISBN 978-952-14-2402-1 (verkkokirja)

BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Anna palautetta kirjasta: protoimitus@almamedia.fi

ALKUSANAT

Suomen Asianajajaliiton pitkäaikainen sihteeri (1957–1986) professori Matti Ylöstalo julkaisi ensimmäisen Asianajajan käsikirjan vuonna 1964. Teoksesta julkaistiin kolme uusittua laitosta vuosina 1975, 1982 ja 1988. Vuosina 1998 ja 2001 teoksesta julkaistiin vielä uudet laitokset, joiden kirjoittamiseen osallistui professori Ylöstalon lisäksi Asianajajaliiton pääsihteerinä vuosina 1977–1995 toiminut kanslianeuvos Olli Tarkka.

Ensimmäisen painoksen alkusanojen mukaan teos oli tarkoitettu lähinnä niille, jotka harjoittavat asianajajan ammattia sekä tähän ammattiin valmistuville. Sama tarkoitus toistettiin vuoden 2001 teoksen alkusanoissa.

Vuoden 2001 jälkeen asianajajia ja Suomen Asianajajaliiton toimintaa koskevaa asianajajista annettua lakia on monilta osin muutettu, tärkeimpänä asianajajien toiminnan valvontaa koskeva valvontamenettelyn uudistaminen vuonna 2004. Myös muu uusi lainsäädäntö on asettanut asianajajille ja Asianajajaliiton toiminnalle uusia vaatimuksia. Näistä voidaan esimerkiksi mainita rahanpesun ja terrorismin rahoittamisen estämisestä ja selvittämisestä annettu laki ja laki luvan saaneista oikeudenkäyntiavustajista, jolla luvan saaneiden oikeudenkäyntiavustajien valvonta on tullut Asianajajaliiton yhteydessä toimivan valvontalautakunnan tehtäväksi. Asianajajaliiton sääntöjä on myös muutettu useampaan kertaan kuluneiden vuosien aikana. Valtuuskunnan vahvistamat ohjeet, joita asianajajien on toiminnassaan noudatettava, ovat muuttuneet ja valtuuskunta on vahvistanut noudatettavaksi uusia ohjeita, joista tärkeimpänä on vuonna 2009 vahvistetut uudet Hyvää asianajajatapaa koskevat ohjeet.

Jo usean vuoden ajan Asianajajaliiton piirissä on todettu, että Asianajajan käsikirja on muuttuneiden olosuhteiden johdosta vanhentunut ja että olisi välttämätöntä saada aikaiseksi uusi asianajotoimintaa kootusti käsittelevä teos. Myös asianajajan kelpoisuusedellytyksenä olevaa asianajajatutkintoa uudistettaessa on pidetty vastaavanlaista teosta tarpeellisenä lisäyksenä tutkintovaatimuksiin.

Teoksen kirjoittaminen on mahdollistunut jäätyäni pois Asianajajaliiton pääsihteerin toimesta alkusyksystä 2013 ja siirryttyäni eläkkeelle tammiukuussa 2014. Tätä ennen olen pääsihteerin toimessa kerännyt ja järjestänyt aineistoa uutta asianajajaoikeudellista teosta varten. Ajankäytöllisesti kirjoittaminen on kuitenkin ollut mahdollista vasta nyt.

Teos koostuu viidestä osasta. Johdanto-osassa käsitellään lyhyesti asianajajalaitoksen kehittymistä, Asianajajaliiton tehtäviä ja kansainvälistä asianajotoimintaa. Teoksen muut neljä osaa koostuvat asianajajalaita, Asianajajaliiton säännöistä, Hyvää asianajajatapaa koskevista ohjeista ja palkkio-ohjeesta selityksineen. Nämä viimeksi mainitut neljä osaa on kirjoitettu perinteisessä kommentaarimuodossa, jossa ensin on esitetty lain säännöksen, sääntöjen pykälän tai ohjeen sisältö ja sen jälkeen kommentoitu sisältöä. Tämä esitysmuoto on ollut välttämätöntä teoksen laajuuden pitämiseksi rajoitettuna.

Teos on tarkoitettu jo ammatissa toimiville asianajajille ja asianajotoimistojen muille lakimiehille oppaaksi välttää ja tarpeen vaatiessa ratkaista niitä asianajajan ammattiin liittyviä ristiriitatilanteita, joita jokainen asianajajan tointa harjoittava välttämättä ammatissaan joutuu kohtaamaan. Samoin teos on myös tarkoitettu käsikirjaksi niille Asianajajaliiton luottamusmiehille, jotka joko virkavastuulla tai tuomarin vastuulla hallituksen tai valvontalautakunnan jäsenenä suorittavat julkista hallintotehtävää. Tämän vuoksi teokseen on laajasti kerätty Asianajajaliiton hallituksen ja valvontalautakunnan ratkaisukäytäntöä osoittamaan, miten nämä toimielimet käytännön tilanteissa ovat tulkinneet lakia tai muita sovellettavia säännöksiä. Teoksen tarkoituksena on myös avata luvan saaneille oikeudenkäyntiavustajille sitä eettistä säännöstöä, jota heidänkin ainakin osittain on toiminnassaan noudatettava. Toivottavasti teos täyttää myös asianajajatutkinnon tutkintovaatimuksissa koetun puutteen.

Kiitän Suomen Asianajajaliiton hallitusta, joka pääsihteerin tehtävät jätettyäni antoi minulle oikeuden käyttää työaikaani teoksen kirjoittamiseen ja mahdollisuuden työskentelyyn Asianajajaliiton toimitiloissa vielä eläkkeelle siirtymiseni jälkeen. Kiitän myös asianajaja OTT h.c. Jukka Peltosta, joka omien työkiireidensä ohella on lukenut pariinkin otteeseen teoksen käsikirjoituksen ja antanut siitä arvokasta palautetta. Erityinen kiitos kuuluu myös puolisololleni Ullalle, joka on jaksanut kannustaa minua kirjoittamiseen silloin, kun se on tuntunut raskaalta.

Luopioisissa, Puolustusvoimien lippujuhlan päivänä 2014.

Markku Ylönen

SISÄLLYS

Alkusanat	v
Sisällys	vii
Lyhenteet	xiii

I Johdanto	1
-------------------	----------

1. Asianajalaitoksen kehittyminen	1
2. Suomen Asianajajaliiton tehtävät	5
3. Asianajotoimintaa koskevat kansainväliset suositukset	9
4. Pohjoismaista vertailua	11

II Asianajalaki selityksineen	16
--------------------------------------	-----------

1 §	Asianajajayhdistys ja asianajajaluettelo	16
2 §	Asianajajayhdistyksen säännöt	18
2 a §	Päätösvallan käyttö	19
3 §	Asianajajan kelpoisuusvaatimukset	19
4 §	Jäsenhakemukset	40
5 §	Asianajajan velvollisuudet	42
5 a §	ETA-alueen asianajajan toiminta Suomessa	63
5 b §	EU-asianajaja ja ammatin pysyvä harjoittaminen Suomessa	64
5 c §	Asianajajan salassapitovelvollisuus	66
6 §	Asianajajan ammatillinen valvonta	89
6 a §	Valvontalautakunta ja valvontayksikkö	99
7 §	Kurinpidolliset seuraamukset	107
7 a §	Valvontalautakunta	129
7 b §	Valvontalautakunnan toiminta	133
7 c §	Valvonta-asian vireille tulo	136

7 d §	Valvonta-asian käsittely	141
7 e §	Palkkioriiita-asiat	147
7 f §	Toimivaltaristiriidat	151
7 g §	Valvonta- ja palkkioriiita-asian ratkaisu	152
7 h §	Julkinen päiväkirja	153
7 i §	Julkinen ratkaisuseloste	155
7 j §	Valvonta- ja palkkioriiita-asioihin sovellettavia määräyksiä	156
7 k §	Tuomarin vastuu ja virkavastuu	165
8 §	Kurinpidolliset seuraamukset jäsenyyden esteenä	166
9 §	Jäsenyyden päättäminen	168
10 §	Muutoksenhaku	177
11 §	Ammattinimityksen suoja	181
12 §	Rahastot	184
13 §	Oikeudenkäyntiasiamiehen tai -avustajan kelpoisuus- vaatimukset	185
13 a §	EU:n sopimukset	189
13 b §	Valvontalautakunnan työjärjestys	189
14 §	Voimaantulosäännös	190

III Suomen Asianajajaliiton säännöt selityksineen

191

1 §	Määritelmiä	191
2 §	Liiton tarkoitus	192
3 §	Päätösvallan käyttäminen	194
4 §	Jäsenet	195
5 §	Jäsenen kelpoisuusehtoja	196
6 §	Jäsenhakemuksen käsittely	197
7 §	EU-luetteloon merkitseminen	198
8 §	Virkasuhteen merkitys jäsenyyteen	198
9 §	Hallituksen selvittämisvelvollisuus	199
10 §	Eläkkeelle siirtyvän asianajajan oikeus säilyttää jäsenyys	199
11 §	Hallitus	201
12 §	Täydennysvaali	203
13 §	Hallituksen velvollisuudet	203
14 §	Nimenkirjoitus	204
15 §	Hallituksen kokoukset	204
16 §	Hallituksen päätöksenteko	205
17 §	Valtuuskunnan jäsenet	206
18 §	Valtuuskunnan kokouksissa käsiteltävät asiat	207
19 §	Valtuuskunnan kokoukset	209
20 §	Valtuuskunnan päätöksenteko	209

21 §	Valtuuskunnan menettelytapavaliokunta	210
22 §	Luottamushenkilövalinnat	211
23 §	Liiton toimisto ja pääsihteeri	212
24 §	Liiton tilit ja niiden tarkoitus	212
25 §	Liiton osastot	212
26 §	Jäsenen kuuluminen osastoon	214
27 §	Osastojen asemasta	215
28 §	Hallituksen oikeus kumota osastojen päätöksiä	215
29 §	Osastojen valinnat valtuuskunnan jäseniksi	215
30 §	Jäsenten velvollisuus suorittaa maksuja	216
31 §	Rahastoihin liittyvä jäsenten velvollisuus suorittaa maksuja	217
32 §	Maksuvapautukset	217
33 §	Yleislauseke jäsenten velvollisuuksista	218
34 §	Jäsenen velvollisuus ilmoittaa yhteystiedot	218
35 §	Jäsenen velvollisuus alistua toimintansa valvontaan	218
36 §	Liitosta eroaminen	218
37 §	Seuraukset maksuvelvollisuuden laiminlyönnistä	219
38 §	Jäsenyyden menettäminen	220
39 §	Valvonta- ja palkkioriita-asioiden käsittely	221
40 §	Valvontalautakunnan jäsenten valinta ja palkkiot	221
41 §	Valvonta- ja palkkioriita-asioista perittävät maksut ja kustannusten korvaus	223
42 §	Jäsenyyden päättymisen vaikutus vireillä olevaan palkkioriita-asiaan	225
43 §	Erottamispäätöksestä tiedottaminen	225
44 §	Tietonantojen toimittaminen	226
45 §	Pöytäkirjan pitäminen	226
46 §	Sääntöjen muuttaminen	226
47 §	Toiminnan lakkaaminen	227
48 §	Voimaantulopäätös	227

IV Hyvää asianajajatapaa koskevat ohjeet selityksineen 228

- 1. Johdanto** 228
 - 1.1. Hyvän asianajajatavan velvoittavuus ja lähteet 230
 - 1.2. Suomen rajat ylittävä toiminta 234
- 2. Asianajajakunta osana yhteiskuntaa** 235
 - 2.1. Oikeusvaltioperiaate 235
 - 2.2. Asianajajakunnan itsenäisyys ja riippumattomuus 236
 - 2.3. Asianajajakunta osana oikeusvaltiota 237

- 3. Perusarvot 239**
 - 3.1. Lojaalisuus 239
 - 3.2. Riippumattomuus 241
 - 3.3. Esteettömyys 242
 - 3.4. Luottamuksellisuus 248
 - 3.5. Kunniallisuus 251
- 4. Yleiset velvollisuudet 254**
 - 4.1. Huolellisuus ja tehokkuus 254
 - 4.2. Ammattitaito 262
 - 4.3. Salassapitovelvollisuus 266
 - 4.4. Asiakasvarojen hoito 266
 - 4.5. Vastaamisvelvollisuus 273
 - 4.6. Korvaus tehtävien hankkimisesta 275
 - 4.7. Tallenteiden hyödyntäminen 276
- 5. Asianajaja ja asiakas 277**
 - 5.1. Tehtävän vastaanottaminen 277
 - 5.2. Vastuun rajoittaminen 286
 - 5.3. Tehtävän siirto toiselle 288
 - 5.4. Yhteydenpito asiakkaaseen 293
 - 5.5. Tärkeiden ratkaisujen hyväksyttäminen 295
 - 5.6. Sovinnon mahdollisuus 297
 - 5.7. Liiketoimet asiakkaan kanssa 298
 - 5.8. Velvollisuus luopua tehtävästä 299
 - 5.9. Oikeus luopua tehtävästä 302
 - 5.10. Menettely tehtävästä luovuttaessa 306
 - 5.11. Asiakirjojen luovuttaminen 308
 - 5.12. Asianajopalkkio 308
 - 5.13. Asianajokulujen kattaminen ulkopuolisin varoin 311
 - 5.14. Kuluvaatimukset 313
 - 5.15. Palkkioerimielisyys 315
- 6. Esteellisyys 316**
 - 6.1. Esteellisyys samassa asiassa 319
 - 6.2. Esteellisyys lojaalisuusvelvollisuuden perusteella 324
 - 6.3. Esteellisyys salassapito- ja vaitiolovelvollisuuden perusteella 331
 - 6.4. Esteellisyys taloudellisen tai henkilökohtaisen liittynän perusteella 334
 - 6.5. Esteellisyys asianajotoimistossa ja toimistoyhteisössä 339
 - 6.6. Suostumuksen hankkiminen 340
 - 6.7. Toimistovaihdos 341
 - 6.8. Esteettömyysarviointiin vaikuttavista seikoista tiedottaminen 344

7.	Asianajaja ja asiakkaan vastapuoli	345
7.1.	Sovinnollisuus	345
7.2.	Sovintotarjoukseen vetoaminen	348
7.3.	Painostuskielto	350
7.4.	Vastapuolen ohjaaminen	354
7.5.	Kuluvaatimuksen erittely	355
8.	Asianajaja ja viranomaiset	356
8.1.	Arvonannon osoittaminen	356
8.2.	Totuusvelvollisuus ja todisteet	361
8.3.	Muut viranomaiset ja välimiehet	364
8.4.	Todistaja, asiantuntija ja muu kuultava	366
9.	Asianajaja ja muut ammattikunnan edustajat	368
9.1.	Muiden ammattikuntaan kuuluvien kohtelu	368
9.2.	Yhteydenpito vastapuoleen	370
9.3.	Toisen asianajajan palveluiden käyttäminen	373
10.	Julkisuus ja markkinointi	373
10.1.	Julkisuus	373
10.2.	Markkinointi	375
11.	Asianajotoimiston järjestäminen	381
11.1.	Alueellinen soveltamisala	381
11.2.	Toimistoyhteisö	382
11.3.	Toiminimi ja tunnisteet	387
11.4.	Asianajajan muu toiminta	388
11.5.	Henkilökunnan valvonta	391
11.6.	Tietoturvallisuus	401
11.7.	Vastuuvakuutus	402
11.8.	Asianajajan poissaolo ja toiminnan keskeytyminen tai loppuminen	404
12.	Asianajaja ja asianajajaliitto	405
12.1.	Tietojen antaminen	405
12.2.	Kulujen korvaaminen	408

V Palkkio-ohje selityksineen

410

Johdanto 410

1.	Asianajopalkkion määräytyminen	411
1.1.	Yleiset periaatteet	411
1.2.	Palkkion alentaminen	415
1.3.	Palkkion korottaminen	416
1.4.	Aikaperusteinen veloitus	417
1.5.	Pactum de quota litis ja pactum de palmario	418
1.6.	Palkkio oikeusturvavakuutusasioissa	419

- 2. **Laskutusperusteet ja hinta-arvio** 422
- 3. **Kulut** 425
 - 3.1. Yleiskulut 425
 - 3.2. Suoranaiset kulut 426
- 4. **Ennakko** 427
- 5. **Asianajolasku** 428

Lähteet 431

Oikeustapaukset 435

Asiahakemisto 437

LYHENTEET

AAL	laki asianajajista (496/1958)
DL	Defensor Legis
EIS	Euroopan ihmisoikeussopimus (SopS 19/1990)
EIT	Euroopan ihmisoikeustuomioistuin
ETA	Euroopan talousalue
HE	Hallituksen esitys
JulkL	Laki viranomaisten toiminnan julkisuudesta (621/1999)
KSL	Kuluttajansuojalaki (38/1978)
OikTL	Laki varallisuus oikeudellisista oikeustoimista (228/1929)
OK	Oikeudenkäymiskaari 1734
OYL	Osakeyhtiölaki (624/2006)
PK	Perintökaari (40/1965)
PKL	Pakkokeinolaki (806/2011)
RL	Rikoslaki (39a/1889)
ROL	Laki oikeudenkäynnistä rikosasioissa (689/1997)
SAL	Suomen Asianajajaliitto
SALS	Suomen Asianajajaliiton säännöt
SopS	Sopimussarja
TAO	Hyvää asianajajatapaa koskevat ohjeet 2009
VahL	Vahingonkorvauslaki (412/1974)
vp	Valtiopäivät
YK	Yhdistyneet Kansakunnat
YtJulkL	Laki oikeudenkäynnin julkisuudesta yleisissä tuomioistuimissa (370/2007)

I JOHDANTO

1. Asianajalaitoksen kehittyminen

Oikeudellisten neuvonantajien historian alkulähde voidaan ajoittaa parin vuosituhannen taakse kreikkalaiseen ja roomalaiseen kulttuuriin. Eurooppalaisen asianajajakunnan varhaishistoriasta on erinomainen kuvaus Heikki Pihlajamäen teoksessa ”Kansan ja esivallan välissä”, joten tässä viitataan vain mainittuun teokseen.¹

Asianajalaitoksen kehittymistä ruotsinvallan aikana sekä myöhemmin venäjänvallan aikana ja itsenäisessä Suomessa voidaan tarkastella sitä taustaa vasten, miten kulloinkin voimassa olleessa lainsäädännössä on säännelty oikeudenkäynnin asianosaisen oikeutta käyttää oikeudenkäynnissä oikeudenkäyntiasiamiestä tai -avustajaa.

Asianajalaitoksen synty on Ruotsi-Suomessa ajoitettu 1600-luvulle. Sääntely on alkanut vuoden 1615 oikeudenkäyntijärjestyksestä, joka salli ammattimaisen asianajon edellisenä vuonna perustetussa Svean hovioikeudessa.² Tässä oikeudenkäyntijärjestyksessä käytettiin ensimmäisen kerran nimikkeitä ”advocat” ja ”procurator”, jotka oletettavasti viittasivat ammattimaiseen asianajoon.³

Svean hovioikeuden prosessiohjesäädännössä vuodelta 1656 määrättiin muun ohessa oikeudesta harjoittaa asianajoa Svean hovioikeudessa. Ne, jotka halusivat itseään käytettävän prokuraattoreina, olivat velvollisia ennen tuohon toimeen ryhtymistä anomaan siihen

**Ruotsinvallan
aika**

1. Ks. Pihlajamäki 2009, s. 18–38.

2. Letto-Vanamo 1989, s. 5.

3. Ks. tarkemmin Letto-Vanamo 1989, s. 33–36.

lupan hovioikeudelta. Lupa-anomuksen yhteydessä heidän oli esitettävä todistuksensa ja todisteensa.⁴

Vuoden 1734 lakia valmisteltiin suuressa lakikomissionissa, joka aloitti toimintansa vuonna 1686. Komissionin työ jatkui lähes puoli vuosisataa päättyen lain hyväksymiseen valtiopäivillä joulukuussa 1734. Oikeudenkäyntiasiamiehen ja -avustajan kelpoisuusehdoiksi komissioni ehdotti säädettäväksi moraalisten edellytysten lisäksi lainoppineisuuden. Vaatimuksella lainoppineisuudesta ei tarkoitettu juridista tutkintoa tai juridista koulutusta, vaan jonkinlaista kokemusta oikeudellisista asioista, kuten esimerkiksi kirjurina, nimismiehenä tai auskultanttina hovioikeudessa.⁵ Komissionin ehdotuksessa vaatimus lainoppineisuudesta ilmaistiin sanalla ”lagfarne”, mutta valtiopäivien käsittelyssä tämä sana korvattiin sanalla ”försändige” ja oikeudenkäymiskaaren 15 luvun 2 §:n mukaan ”Niiden, joilla on lupa toisten puolesta kantaa ja vastata, pitää olla hyvämaineisia, kunniallisia, rehellisiä ja ymmärtäviä miehiä”.

Vuonna 1749 annettiin asetus tuomioistuinlaitokseen palvelukseen aikovien opiskelijoiden todistuksista. Sen mukaan asianajajan tuli näyttää hovioikeuksissa ja oikeusrevisionissa yliopiston todistus lainopillisista tiedoista.

Vuoden 1801 kuninkaallisessa kirjeessä edellä mainitussa asetuksessa ilmaistu vaatimus yliopiston todistuksen esittämisestä ulotettiin koskemaan ammattimaista asianajoa myös alioikeuksissa.

**Venäjänvallan
aika**

Venäjän vallan aikana 1873 annetulla virkamiesten oikeutta harjoittaa asianajotoimintaa koskevalla asetuksella kumottiin sekä vuoden 1749 asetus että vuoden 1801 kuninkaallinen kirje.

Vuonna 1898 annetun asetuksen mukaan ylemmässä oikeudessa esiintyvältä asiamieheltä vaadittiin tuomarin viran toimittamiseen säädetty tutkinto.

Pihlajamäen tutkimuksen mukaan asianajajia olisi ollut autonomian ajan alussa vain kourallinen ja vuonna 1898 noin 50.⁶

**Ammatillinen
järjestäytyminen**

Asianajajien ammatillinen järjestäytyminen Suomessa alkoi 1900-luvun alussa. Viipurin Asianajajayhdistys perustettiin vuonna 1902, vaikkakin sen säännöt vahvistettiin vasta 1906. Helsingin Asianajajayhdistys perustettiin vuonna 1909, Turun Asianajajayhdistys vuonna 1912 ja Tampereen asianajajayhdistys todennäköisesti vuonna 1914.⁷

4. Letto-Vanamo 1989, s. 40.

5. Letto-Vanamo 1989, s. 121.

6. Pihlajamäki 2009, s. 88.

7. Raevuori 1968, s. 37–42.

Alma Talent	ISBN 978-952-14-2302-4	33.6
Alvar Aallon katu 3 C 00100 Helsinki Puh. 020 442 4100		9 789521 423024
pro.almatalent.fi		

Asianajajaoikeus sisältää keskeiset asianajotoimintaa koskevat säännökset ja ohjeet perusteluineen. Johdannossa käsitellään lyhyesti asianajajalaitoksen kehittymistä, Suomen Asianajajaliiton tehtäviä ja kansainvälistä asianajotoimintaa. Teoksen muut osat asianajajalaista, Asianajajaliiton säännöistä, hyvää asianajajatapaa koskevista ohjeista ja palkkio-ohjeesta on kirjoitettu kommentaarimuodossa. Teokseen on kerätty runsaasti Suomen Asianajajaliiton hallituksen ja valvontalautakunnan ratkaisukäytäntöä osoittamaan sitä, miten nämä toimielimet ovat tulkinneet lakia tai muita sovellettavia säännöksiä käytännön tilanteissa.

Teos on tarkoitettu asianajajille ja asianajotoimistojen muille lakimiehille oppaaksi välttää ja tarpeen vaatiessa ratkaista niitä asianajajan ammattiin liittyviä ristiriitatilanteita, joita jokainen asianajajan tointa harjoittava joutuu kohtaamaan. Teos on tarkoitettu käsikirjaksi myös niille Suomen Asianajajaliiton luottamusmiehille, jotka suorittavat julkista hallintotehtävää virkavastuulla tai tuomarin vastuulla hallituksen tai valvontalautakunnan jäseninä. Lisäksi teoksen tarkoituksena on avata luvan saaneille oikeudenkäyntiavustajille sitä eettistä säännöstöä, jota heidän on noudatettava toiminnassaan. Teos on tarpeellinen myös tuomareille ja niille viranomaisille, jotka arvioivat asianajajien toimia.

Markku Ylönen on Suomen Asianajajaliiton pitkäaikainen pääsihteeri.